

Szent Skolasztika (480-543) a nyugati szerzetesség atyjának, Szent Benedeknek volt ikertestvére. Ünnepe február 10-én tartjuk. Nagyon fiatalon az Úr szolgálatára adta magát. Bár előkelő származása, nagy vagyona és szép külseje számos kérést vonzott köréje, ő egyedül Istennek akart szolgálni. Testvére példájára kolostorba kíváncszott. Benedek Piombariolában egy kis zárdát emelt számára és társnői számára s egyúttal gondoskodott megfelelő reguláról (életszabályról). A kicsiny zárda nemsokára elégtelennek bizonyult a jelentkezők befogadására. Így hamarosan új és tágas kolostort kellett építeni, az első bencés apácakolostort, melynek Skolasztika lett az első vezetője (apátnője). Mivel pedig a példa másutt is követésre talált, a bencés apácák rendje rövid időn belül a keresztény világ egyik legnépesebb és legjobban elterjedt rendje lett. Céljuk az volt, s ma is az, hogy úgy éljenek, mint az első keresztények, akikről az Apostolok Cselekedeteiben ezt olvassuk: "Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban... Mind összetartottak és mindenük közös volt"; (ApCsel 2,42-45).

Nagy Szent Gergely pápa "Párbeszédék" című könyvében a következő bájos legendát olvashatjuk Skolasztika és Benedek egy találkozásáról:

Szent Benedeknek volt egy leánytestvére, Skolasztika, aki gyermekkorától Istennek volt szentelve. Évenként egyszer el szokott menni a testvéréhez, aki ilyenkor lement hozzá a monostor kapuján kívül levő közeli majorba.

Egy alkalommal, szokása szerint, megérkezett Skolasztika, és tiszteletreméltó testvére felkereste őt tanítványai kíséretében. Az egész napot Isten dicséretében és jámbor beszélgetésben töltötték, amikor pedig beesteledett, vacsorához ültek.

A beszélgetés tovább folyt, a késő órákig. Ekkor ez az Istennek élő szűz azzal a kéréssel fordult testvéréhez: "Nagyon kérek, ma éjjel ne menj el, hadd beszélgessünk egész reggelig a mennyei élet örömeiről." "Mi jut eszedbe, nővérem - válaszolta fivére -, az képtelenség, hogy ne menjek haza a cellámba."

A szent nővér, amikor testvére tagadó válaszát meghallotta, imára kulcsolta és az asztalra tette a kezét, fejét ráhajtotta, és imádkozni kezdett Istenhez, aki mindent megtehet. És abban a pillanatban, hogy a fejét felemelte, heves villámlás és mennydörgés kezdődött, és óriási záporosó zúdult le a majorra, de oly nagy, hogy Szent Benedek meg a vele érkezett testvérek ki sem léphettek a ház küszöbén.

Ekkor Isten embere egészen elszomorodva panaszos hangon így szólt: "A mindenható Isten legyen irgalmas hozzád, nővérem! Jaj, mit csináltál!" Skolasztika így válaszolt: "Nézd, kértelek téged, s te nem hallgattál rám. Aztán kértem az én Istenemet, és ő meghallgatott engem! Most aztán, ha tudsz, csak lépj ki, és engem itt hagyva, menj haza a monostorba."

Testvére mi mást tehetett: ha a szép szóra nem is, hát ott maradt kénytelenségből. Így történt aztán, hogy átvirrasztották az egész éjszakát, és lelki beszélgetéssel kölcsönösen felüdítették egymást.

Csoda-e, ha erősebbnek bizonyult a nővér, mint a fivére? Nemde megmondta Szent János, hogy Isten a szeretet? (1 Jn 4,8). Nagyon igazságos tehát, hogy az győzött, aki jobban szeretett.